

kihull a meghalt isten szakálla
csak most ne gondolj a halálra.
Ne gondolj arra, hogy dob pereg
hogy a rizs sárga sörénye lebeg
zöld tűzben tombolnak a dzsungel.
O ha most énekelni tudnál
köréd a dalból páncélt huznál
de szájalmas vagy, mint az állat
akit már kifent kések várnak
kezedet kenderbilincs fogja
félelem petéz a homlokodra.

Pedig te édes tejet szoptál
illatos lányokra hajoltál
a fehér angyal ügynöke voltál
szagoltál esőt, buta virágot
szuszogó bocira tettél jármot
ültél a hajnal tűzfalánál.

Előtted most a halál járkal
nem méreget, mert tudja rólad
hogy te ember vagy, hogy te jó vagy.
Emeli fejét, mozdítja karját
esendő tested fogai marják
már nincs időd a gyűlöletre
leomlasz lángoló kövekre
enyészet lép nyitott szemedre.

Pedig te édes tejet szoptál
fehér angyal ügynöke voltál.

Tested most lerondított oltár
s mellette szégyenkezve állnak
zsoldosai a pusztításnak.

KALÁSZ LÁSZLÓ

A JÖVENDŐ

nem mutat-e
más orcát
lágyságot a szilárdság?

ködöljem hars dalokká korsóm
nedűjét e szövevény-korról?

nehéz minket mozdítani
hármat gondolnék s egyet lépnék
mégis

mert visz a vér is
s ember: talán az álmai
szeretnék kiállani
hitet tenni

de éjtől éjig éjszakázom
nappalaim a kenyerem
sorsom nehezül szempillámon
ébrenlétem is merő álom
hogy majd nyugalmat ad nekem
az élet és a szerelem
gondjaim szüntét várva várom
hogy lesz időm és lesz helyem
szívem szerinti e világon
s pártfogón törődik velem
az élet és a szerelem

POLNER ZOLTÁN

TÉKOZLÓ HALÁLOM

Hogy elnehezedjek hajnalra,
mint dühöngő szélben a fák
kitakarom forró tested,
türelmetlen karjaid.

Meleg, nagy, nehéz esőben
áznak szét bennünk a csontok
és violaillatú éjjel
gyújtja rám sötét öled.

Zord szeretők mi, szótlantul is
szerződve együtt örömré
s megjelölve a mindenséggel
lobog gyönyörű szavunk.

Mégis mire megszólítasz
a múlhatatlan földet sújtod:
a nyárharmatos mezőket, hol
arcom végleg elmerül.

Egnek vasöntvényű erdők
gőzölnek a felhők, kövek
s én teremtem, teremtem egyre
tékozló haláloamat.